

LÍZA: V tomhle křesle si hrozně rád čteš.

GILLES: Vypadá dost opotřebovaně.

LÍZA: Aspoň tisíckrát jsem ti navrhovala, že ho necháme potáhnout, ale tys mi odpověděl, že si mám vybrat – buď čalouník, nebo ty.

Gilles si sedne do křesla. Zkříví tvář bolestí.

GILLES: Nestačí vyměnit látku, vypadá to, že je v něm prasklé pero.

LÍZA: Intelektuální.

GILLES: Cože?

LÍZA: Tvrdíš, že pořádné křeslo musí být nepohodlné. Tomu peru, co člověka tlačí do levého stehna, říkáš „intelektuální vzpruha“. Nebo také osten vědomí. Žihadlo bdělosti!

GILLES: Co vlastně jsem? Nějaký rádoby intelektuál, nebo snad fakír?

LÍZA: Posad se za svůj psací stůl.

Gilles ji snaživě poslechne, ale nedůvěřivě kovovou židli pozoruje, a než se na ni posadí, prozkoumá ji rukou. Když usedá, židle zaskřípe. Gilles vydechne.